

OLIMPIADA DE LECTURĂ LECTURA CA ABILITATE DE VIAȚĂ-LAV
etapa județeană, 5 decembrie 2015

Secțiunea liceu - lector experimentat, nivelul 4 – clasele a XI-a și a XII-a

Înainte de a răspunde la cerințele formulate, citește cu atenție următoarele precizări:

- Toate subiectele sunt obligatorii.
- În cazul subiectelor care presupun încadrarea într-o limită de rânduri, vei numerota fiecare rând pe care îl vei scrie.
- În cazul cerințelor în care limita maximă de rânduri este precizată, nu se vor lua în considerare rândurile excedentare.
- Timpul de lucru este de 3 ore.

Citește cu atenție fiecare text, apoi cerințele, și răspunde la fiecare dintre acestea.

SUBIECTUL I

30 de puncte

JOS, ÎN BARCĂ

de J.D.Salinger

Era puțin după ora patru, într-o după-amiază de vară târzie. Pentru a cincisprezecea sau a douăsprezecea oară, Sandra, fata din casă, se desprinsese cu o strâmbătură de nemulțumire de la fereastra bucătăriei care dădea spre lac. În același timp își deznodă absentă baierile șorțului și le înnodă la loc, strângându-le atât cât îi îngăduia talia-i enormă. Se întoarse apoi la masa de bucătărie lucioasă și se lăsă cu trupul greu, îmbrăcat în șorțul proaspăt călcat, pe scaunul din fața doamnei Snell. Doamna Snell, care tocmai terminase de spălat și de călcat, își bea ceaiul ca de obicei, înainte de a porni spre stația de autobuz. Ședea cu pălăria pe cap; aceeași pălărie ciudată de fetru negru, pe care o purtase nu numai în vara aceea, ci câteva veri la rând, pe căldurile cele mai mari, în toiul atâtor schimbări, deasupra a nenumărate scânduri de călcat și a zeci de aspiratoare de praf. Eticheta „Hattie Carnegie” era încă la locul ei, puțin ștersă, dar (s-ar fi putut spune) neștirbită.

— N-o să-mi mai fac eu sânge rău din cauza asta, anunță Sandra a cincea sau a șasea oară, mai mult pentru sine decât pentru doamna Snell. Sunt hotărâtă să nu-mi fac sânge rău din asta. Adică, la ce *bun*?

— Ai dreptate, încuviință doamna Snell. Nici *eu* nu mi-aș face sânge rău. Zău că nu mi-aș face! Scumpo, vrei să-mi întinzi poșeta?

Pe bufet se afla o poșetă de piele roasă, dar cu o etichetă la fel de impresionantă ca și cea din interiorul pălăriei doamnei Snell. Sandra izbuti să ajungă cu mâna la ea fără să se ridice. O întinse peste mâna doamnei Snell, care o deschise și scoase din ea un pachet de țigări mentolate și un plic de chibrituri.

Doamna Snell își aprinse o țigară, apoi duse ceașca la gură; dar de îndată o puse la loc pe farfurioară.

— Dacă drăcia asta nu se răcește mai repede, o să pierd autobuzu’.

Se întoarse spre Sandra, care privea deznădăjduită undeva spre țigăile de aramă înșirate pe perete.

— Nu te mai frământa atâta, îi porunci doamna Snell. Crezi că rezolvi ceva? Nu-s decât două posibilități: sau îi spune, sau nu-i spune. Ce câștigi dacă te frământî?

— Dar nu mă frământ deloc! răspunse Sandra. Acesta-i ultimul lucru pe care l-aș face! Numai că-mi vine să-nnebunesc când mă gândesc cum se strecoară copilu’ acesta prin toată casa! Nici că-l auzi, înțelegi? Vreau să spun că nime’ nu-l aude, înțelegi? Bunăoară, zilele trecute tocmai curățam fasole – chiar la masa asta –, când era cât pe ce să-l calc pe mână. Vezi doamne, era sub masă!

— Eu nu m-aș mai necăji atâta.

— Vreau să zic că trebuie să-ți cântărești fiecă cuvânt pe care-l spui în casă. Asta te scoate din minți!

— Tot nu s-a răcit, spuse doamna Snell ...E într-adevăr îngrozitor! Să trebuiască să fii atentă la orice vorbă pe care-o spui!

— Te scoate pur și simplu din minți! Serios! Jumătate din zi sunt ca nebună. Sandra mătură câteva firimituri imagine din poală și pufni cu dispreț: Un țânc de patru ani!

— E un copil destul de drăguț, observă doamna Snell. Cu ochii ăia mari, cafenii.

Sandra pufni din nou:

— O să aibă un nas ca al lui taică-su! Își duse ceașca la gură și sorbi din ea fără nicio greutate. Nu știu ce nevoie au ei să stea aici toată luna octombrie, spuse Sandra nemulțumită, lăsând ceașca din mână. Vreau să spun că nici măcar nu se mai apropie de apă, nici el, nici ea, nici copilul. Nimeni nu se mai apropie de apă. N-au mai scos nici afurita aia de barcă în larg. La ce-or mai fi dat banii pe ea?

— Nu știu cum poți să-ți bei ceaiul. Eu nu pot să mi-l beau pe al meu.

Sandra privi cu năduf peretele din fața ei.

— Aș fi foarte fericită să mă-ntorc odată la oraș. Vorbesc serios! Mi-e lehamite de locul acesta idiot! Aruncă spre doamna Snell o privire ostilă. Ție-ți vine ușor! Stai tot anul aici. Ai prieteni aici. Ce-ți pasă?

— Am să beau ceaiul așa, fierbinte, să știu că mor, spuse doamna Snell, uitându-se la ceasul de deasupra sobei electrice.

— Ce-ai face tu să fii în locul meu? Întrebă Sandra deodată. Spune-mi drept, ce-ai face în locul meu?

Era genul de întrebare care o încânta cel mai mult pe doamna Snell. Lăsă numaidecât ceașca din mână.

— Păi, în primul rând, spuse ea, nu mi-aș face griji din pricina asta! În schimb, aș căuta un alt ...

— Nu-mi fac niciun fel de griji! o întrerupse Sandra.

— Știu, dar vreau să spun că mi-aș căuta un alt ...

Ușa batantă dinspre sufragerie se deschise și Boo Boo Tannenbaum, stăpâna casei, intră în bucătărie. Era o femeie micuță, cu trup de băiat, de vreo douăzeci și cinci de ani, cu părul aspru, neondulat și fără culoare, pieptănat după urechi, care erau prea mari. Avea niște pantaloni până la genunchi, un pulover negru cu guler înalt, șosete și niște mocasini ușori. Lăsând deoparte numele ei caraghios și slutenia-i generală, era – cu fețișoara-i sensibilă, greu de uitat – o femeie remarcabilă și autoritară. Se duse direct la frigider și-l deschise. În timp ce se uita înăuntru, cu picioarele puțin depărtate și cu mâinile pe genunchi, începu să fluiera fals printre dinți, mișcându-și fundul în ritm. Sandra și doamna Snell o priveau în tăcere. Doamna Snell își stinse țigara fără grabă.

— Sandra ...

— Da, doamnă, spuse aceasta, aruncând o privire alarmată spre pălăria doamnei Snell.

— Nu mai avem castraveți murați? Aș vrea să-i duc unul.

— I-a mâncat pe toți, spuse Sandra cu înțelegere. I-a mâncat aseară înainte de culcare. Nu mai erau decât doi.

— Așa? Bine, o să cumpăr alții când mă duc la gară. Mă gândeam că l-aș putea ispiti așa să iasă din barcă.

Boo Boo închise ușa frigiderului și se duse la fereastra care dădea spre lac.

— Mai avem nevoie de ceva? Întrebă ea de la fereastră.

— Doar de pâine.

— Ți-am lăsat cecul pe masa din hol, doamnă Snell. Îți mulțumesc.

— O.K., făcu doamna Snell. Aud că Lionel vrea să fugă de-acasă.

Și râse o dată scurt.

— Așa se pare, spuse Boo Boo, și-și vârî mâinile în buzunarele pantalonilor.

— Cel puțin n-o să ajungă prea departe, spuse doamna Snell, și mai râse o dată.

De la fereastră, Boo Boo se întoarse puțin, în așa fel încât să nu mai stea cu spatele spre cele două femei.

— Nu, spuse ea și-și trase o șuviță de păr după ureche. Apoi adăugă pe un ton informativ: A început să fugă în lume în mod regulat de la doi ani. Niciodată însă prea departe. Cred că cel mai departe a ajuns, când stăteam la oraș, la Mall, în Parcul Central. Doar cu câteva astăzi mai încolo. Iar cel mai aproape a ajuns în ușa casei noastre. A așteptat acolo să-și ia rămas bun de la tatăl său.

Cele două femei care ședea la masă izbucniră în râs.

— Mall e locul unde se duce lumea să patineze la New York, îi explică Sandra afabil doamnei Snell. Copiii și toți ceilalți.

— Aha, făcu doamna Snell.

— N-avea decât trei ani. Adică anul trecut, spuse Boo Boo, scoțând un pachet de țigări și un plic de chibrituri din buzunarul pantalonilor. Își aprinse o țigară, în timp ce cele două femei o urmăreau cu interes. Ce mai tărașoi a fost! am pus toată poliția pe urmele lui.

— L-au găsit? întrebă doamna Snell.

— Sigur că l-au găsit, spuse Sandra cu dispreț Ce-ți închipui?

— L-au găsit după unsprezece noaptea în parc. Doamne, Dumnezeule, parcă era în februarie. Singurul copil în tot parcul. În rest, doar bețivani și tot soiul de vagabonzi. Ședea pe estrada orchestrei și rostogolea o bilă înainte și-napoi de-a lungul unei crăpături. Rebegit de frig și arătând ca ...

— Sfântă Fecioară! exclamă doamna Snell. Dar ce i-a venit? Vreau să zic, de ce-a fugit de-acasă?

Boo Boo dădu drumul unui rotocol de fum imperfect spre unul dintre geamuri.

— Un copil a venit lângă el în după-amiaza aceea în parc și i-a spus așa, din senin: „Puștiule, vezi că puți”. Cel puțin de aceea credem noi c-a făcut-o. Dar nu sunt tocmai sigură, doamnă Snell. Lucrul acesta depășește puțin înțelegerea mea.

— Și de când o face? se interesează doamna Snell. Vreau să zic, de când tot fuge de-acasă?

— Păi, de la doi ani și jumătate, spuse Boo Boo biografic. Atunci s-a ascuns sub chiuveta din subsolul apartamentului nostru. În spălătorie. O fetiță pe care o chema Naomi, prietenă bună de-a lui, îi povestise că are un vierme în termos. Cel puțin atât am putut scoate de la el.

Boo Boo suspină și se desprinsese de la fereastră, cu scrumul atârând la capătul țigării. Se îndreptă spre ușa de sită.

— Am să mai fac o încercare, spuse ea în loc de rămas-bun către cele două femei.

Ele râseră.

— Mildred, spuse Sandra încă râzând către doamna Snell, ai să pierzi autobuzu', dacă nu te grăbești.

Boo Boo închise ușa de sită în urma ei.

Se opri pe povârnișul domol al peluzei, cu soarele strălucitor al după-amiezei târzii la spate.

În față, la vreo două sute de metri, Lionel ședea la cârma bărcii tatălui său. Ancorată de mal, fără vela mare și vela triunghiulară, barca se afla într-un unghi drept perfect față de colțul opus al debarcaderului. Ceva mai departe, un schi uitat sau părăsit plutea cu talpa în sus, dar nu se mai zărea nicio altă barcă pe lac; doar capătul dinspre pupă al șalupei districtuale în drumul ei spre debarcaderul Leech. Lui Boo Boo îi venea destul de greu să-și concentreze atenția asupra lui Lionel. Soarele, deși nu prea cald, era atât de strălucitor, încât făcea ca imaginea oricărui obiect aflat la o oarecare distanță – un copil, o barcă – să apară aproape la fel de tremurătoare și de refractată ca și aceea a unui băț în apă. După câteva minute, Boo Boo renunță. Își răsuci soldașește o țigară și porni spre debarcader.

Era octombrie, iar căldura soarelui nu mai avea puterea să se reflecte din scândurile debarcaderului. Ea trecu de-a lungul lor, fluierând printre dinți „Kentucky Babe”. Când ajunse la colțul din dreapta al debarcaderului, se așeză pe vine pocnind din încheieturi și privi spre Lionel. El se afla la mai puțin de lungimea unei vâsle. Totuși, nu-și ridică ochii de pe fundul bărcii.

— Ahoy, făcu Boo Boo. Prietene! Piratule! Hoțule! Uite că m-am întors!

Neridicându-și nici acum privirea, Lionel simți deodată nevoia să-și demonstreze aptitudinile de marinăr. Răsuci echea bărcii spre dreapta, apoi o trase imediat înapoi, spre el. și fără să-și dezlipească ochii de pe fundul bărcii.

— Eu sunt, spuse Boo Boo. Viceamiralul Tannenbaum, născută Glass. Am venit să inspectez „stermafoarele”.

Sosi și răspunsul:

— Tu nu ești amiral, spuse Lionel. Tu ești o doamnă.

Propozițiile lui se frângeau cel puțin o dată din pricina felului în care respira, încât cuvintele accentuate, în loc să iasă în evidență, adesea se pierdeau. Boo Boo îi asculta atentă nu numai vocea, ci și modulațiile.

— Cine ți-a spus asta? Cine ți-a spus că nu sunt amiral?

Lionel răspunse ceva nedeslușit.

— Cine? întrebă Boo Boo.

— Tăticu'.

Stând tot în aceeași poziție, Boo Boo întinse mâna și și-o sprijini de scândurile debarcaderului, ca să-și păstreze echilibrul.

— Tatăl tău e un tip simpatic, spuse ea, dar probabil și cel mai neisprăvit dintre toți marinarii pe care-i cunosc. E foarte adevărat că atunci când mă aflu pe uscat sunt doamnă – aici ai dreptate. Dar adevărata mea chemare a fost și va fi întotdeauna aceea de ...

— Tu nu ești amiral, spuse Lionel.

— Poftim?

— Tu nu ești amiral. Tu ești doamnă tot timpul.

Urmă o scurtă pauză. Lionel schimbă manevra, apucând cârma cu amândouă mâinile. Purta pantaloni scurți de culoare kaki și un tricou alb, curat, cu mâneci scurte, cu un model de pirat pe piept – Jerome Struțul cântând la vioară. Era destul de bronzat, iar părul, care avea aproape aceeași culoare și aspect ca al mamei sale, era puțin decolorat de soare pe creștetul capului.

— Mulți trăiesc cu impresia că eu nu sunt amiral, spuse Boo Boo, privindu-l atentă. Și asta numai pentru că mie nu-mi place să mă laud în gura mare.

Păstrându-și echilibrul, scoase o țigară din buzunarul pantalonilor.

— Nu mă simt aproape niciodată ispitită să discut cu nimeni despre gradul meu. Și mai ales cu băiețași care nici măcar nu se uită la mine atunci când le vorbesc. Aș fi numaidecât degradată cu surle și tobe din funcția mea înaltă.

Fără să-și aprindă țigara, sări deodată în picioare, luând o poziție exagerat de dreaptă și, făcând un oval din degetul mare și arătătorul de la mâna dreaptă, îl duse la gură și scoase – ca la armată – un sunet imitând chemarea goanei. Lionel înălță imediat capul. Deși, după toate probabilitățile, știa că goarna era falsă, rămase foarte impresionat și cu gura căscată. Boo Boo repetă chemarea – o combinație ciudată între „Stingere” și „Deșteptare” – de trei ori, fără oprire. Apoi salută ceremonios malul opus al lacului. Când reveni la poziția ei de mai înainte, la marginea debarcaderului, păru să o facă cu mare părere de rău, ca și când ar fi fost și ea impresionată de una din acele virtuți ale tradiției marine inaccesibile publicului de rând și copiilor. Privi absentă câteva clipe orizontul îngust al lacului, apoi păru să-și amintească deodată că nu era singură. Se întoarse atunci – cu o privire gravă – spre Lionel, care mai stătea cu gura deschisă.

— Acesta e un semnal secret pe care numai amiralii au voie să-l audă.

Își aprinse țigara și stinse chibritul suflând asupra lui un fir de fum exagerat de subțire și de lung.

— Dac-ar ști cineva că l-ai auzit și tu ...

Clătină din cap și rămase din nou cu privirea pironită deasupra orizontului.

— Mai fă o dată!

— Imposibil!

— De ce?

Boo Boo dădu din umeri.

— Unul dintre motive e că sunt prea mulți ofițeri inferiori prin preajmă. Își schimbă poziția, încolăcindu-și picioarele ca indienii, își aranjează șosetele. Uite ce e, spuse ea, gata să încheie un târg. Dacă îmi spui de ce-ai fugit de-acasă, îți cânt toate semnalele secrete pe care le știu. De acord?

Lionel își coborî deodată privirea în barcă.

— Nu, spuse el.

— De ce nu?

— Pentru că ...

— Pentru că?

— Pentru că nu vreau, spuse Lionel și smuci cârma, ca să întărească cele spuse.

Boo Boo își feri obrazul drept din bătaia soarelui.

— Mi-ai spus c-ai terminat cu fugitul de-acasă, îi aminti ea. Am mai discutat despre asta și mi-ai spus c-ai terminat. Mi-ai promis.

Lionel spuse ceva, dar cuvintele lui nu ajunseră până la urechile lui Boo Boo.

— Ce-ai spus?

— N-am promis nimic.

— Ba da, mi-ai promis! Absolut sigur că mi-ai promis.

Lionel începu din nou să-și piloteze barca.

— Dacă ești amiral, spuse el, atunci unde ți-e flota?

— Flota mea? Mă bucur că mi-ai pus această întrebare, spuse Boo Boo și încercă să se urce în barcă.

— Dă-te jos! comandă Lionel, fără să ridice tonul și cu ochii tot în jos. Nimeni n-are voie să urce aici!

— Nu? Dar piciorul ei atinsese fundul bărcii. Ascultătoare, și-l retrase. Chiar nimeni? Și se așează din nou pe vine. De ce?

Răspunsul lui Lionel se auzi întreg, dar din nou nu destul de tare.

— Ce? întrebă Boo Boo.

— Pentru că n-are voie!

Boo Boo se uită țintă la băiat, fără să scoată un cuvânt timp de un minut.

— Îmi pare rău, spuse ea în cele din urmă. Mi-ar fi plăcut foarte mult să vin la tine în barcă. Mă simt așa de singură fără tine. Îmi lipsești atât de mult. Toată ziua am stat în casă singură, fără să am cu cine să schimb o vorbă.

Lionel nu mai învățea mânerul cârmei. Îi studia atent structura fibrelor.

— Poți să vorbești cu Sandra, spuse el.

— Sandra e ocupată, zise ea. Cu tine vreau să vorbesc. Vreau să vin în barcă și să stau de vorbă cu tine.

— Poți vorbi și de-acolo.

— Poftim?

— Poți vorbi și de-acolo.

— Nu, nu pot! E prea mare distanța. Trebuie să vin mai aproape.

Lionel răsuci mânerul cârmei.

— Nimeni n-are voie să se urce, repetă el.

— Ce?

— Nimeni n-are voie să se urce.

— Bine. Atunci vrei să-mi spui, de-acolo de unde ești, de ce-ai fugit de-acasă? întrebă Boo Boo. După ce mi-ai promis că n-o să se mai întâmple?

Niște ochelari subacvatici zăceau pe fundul bărcii, lângă bancheta de la cârmă. În loc de răspuns, Lionel prinse panglica ochelarilor între degetele piciorului drept și, cu o mișcare scurtă și îndemânatică, îi aruncă peste bord. Ochelarii se scufundară numaidecât în apă.

— Foarte frumos. Și mai ales foarte constructiv, spuse Boo Boo. Să știi că erau ochelarii unchiului Webb. O să se bucure foarte mult când o s-audă. Trase un fum din țigară. Cândva au fost ai unchiului tău Seymour.

— Nu-mi pasă!

— Văd! Văd că nu-ți pasă.

Țigara se afla într-un unghi primejdios între degetele ei, arzând foarte aproape de rădăcina lor. Deodată, simțind căldura, lăsă țigara să cadă în apă. Apoi scoase ceva din buzunarul pantalonilor. Era un pachetel de mărimea unor cărți de joc, învelit în hârtie albă și legat cu o panglică verde.

— E o legătură de chei, spuse ea, simțind privirea băiatului ațintită asupra ei. Exact ca a lui tăticu'. Dar cu mult mai multe chei decât are tăticu'. Asta are zece.

Lionel se aplecă înainte, dând drumul la cârmă. Își întinse mâinile s-o apuce.

— Aruncă-mi-o, spuse el. Te rog.

— Fiecare să stea la locul lui, îngeraș. Trebuie să mă mai gândesc puțin. Poate c-ar fi mai bine să le arunc în lac.

Lionel o privi țintă, cu gura căscată. Închise gura.

— E-a mea, zise el pe un ton foarte puțin convins.

Boo Boo dădu din umeri, privindu-l.

— Nu-mi pasă.

Lionel se lăsă înapoi pe scaunul său și apucă din nou cârma în mână. Ochii săi nu reflectau nimic, așa cum se așteptase de altfel și mama sa.

— Prinde-o.

Boo Boo îi aruncă legătura. Aceasta îi căzu drept în poală.

Băiatul privi un moment pachetelul, apoi îl luă și se uită la el din nou, așa cum îl ținea în palmă, ca în cele din urmă să-l arunce – cu o mișcare laterală a brațului – în apă. Își ridică imediat privirea spre maică-sa, cu ochii plini nu de sfidare, ci de lacrimi. În secunda următoare, gura i se schimonosi și izbucni într-un plâns sfâșietor.

Boo Boo se ridică binișor, ca și când i-ar fi amortit picioarele de prea mult stat într-o sală de cinematograf, și trecu în barcă. O clipă mai târziu ședea pe bancheta de la cârmă, cu pilotul bărcii în brațe, legându-l și sărutându-l pe ceafă și făcând observații de felul:

— Marinarii nu plâng niciodată. Numai când vasele se duc la fund. Sau când naufragiază pe plute și n-au altceva să bea decât ...

— Sandra ...i-a spus doamnei Snell ... că tăticu' e un ... infect ... murdar.

Boo Boo tresări vizibil, dar îl ridică pe băiat din poală și-l așează în picioare în fața ei, dându-i la o parte părul de pe frunte.

— Așa a spus? Întrebă ea.

Lionel dădu energic din cap. Făcu apoi un pas înainte, încă plângând, și se opri între genunchii mamei lui.

— Bine, asta nu-i chiar așa îngrozitor, spuse Boo Boo, ținându-l strâns în cleștele mâinilor și genunchilor ei. Nu-i asta nenorocirea cea mai mare care-ar fi putut să se întâmple.

Îl apucă ușor cu dinții de vârful urechii.

— Știi ce-i aia infect, băiețel?

Lionel fie că nu voia, fie că nu putu să răspundă imediat. Oricum, așteptă până ce sughițurile i se mai potoliră. Apoi răspunsul veni, înăbușit, dar inteligibil, de după gâtul cald al mamei.

— E unul din lucrurile acelea care trebuie date la reparat, spuse el. Ceva care s-a stricat.

Boo Boo îl împinse ușor înainte, ca să-l privească mai bine. Apoi îl prinse frenetic de pantalonași, sperându-l de-a binelea, dar își retrase mâna de îndată și-i potrivi cămașa în pantaloni.

— Știi ce facem acum? Începu ea. Ne ducem în oraș ca să cumpărăm castraveți murați și pâine și o să mâncăm castraveți în mașină, apoi o să ne ducem după tăticu' la gară și-o să-l aducem acasă și-o să-l rugăm să ne ia cu barca la plimbare. Tu o să-l ajuți să pună pânzele, da?

— Da, spuse Lionel.

Drumul de întoarcere nu-l străbătură încet, ci se luară la întrecere. Lionel fu acela care câștigă.

Traducere de Marcel Corniș-Pop

A. (4 puncte: 1 puncte pentru fiecare răspuns corect)

Scrie, pe foaia de concurs, litera corespunzătoare răspunsului corect.

1. Acțiunea din text se petrece:

- a. într-o zi de septembrie;
- b. la mijlocul verii;
- c. într-o zi de octombrie;
- d. la sfârșitul toamnei.

2. Lionel are:

- a. trei ani;
- b. patru ani;
- c. cinci ani;
- d. șase ani.

3. Boo Boo afirmă că nu va repeta semnalul deoarece:

- a. e un semnal secret;
- b. în jur sunt prea mulți ofițeri inferiori;
- c. Lionel nu o lasă să urce în barcă;
- d. Lionel nu spune de ce a fugit de-acasă.

4. Boo Boo îl încurajează pe Lionel să nu plângă deoarece:

- a. nu consideră gravă afirmația Sandrei;
- b. nu e supărată pentru aruncarea ochelarilor în apă;
- c. nu merită să plângă pentru un pachet de chei;
- d. nu se potrivește cu comportamentul unui marinar.

B. (4 puncte: 0,5 p. pentru fiecare idee plasată corect)

Stabilește ordinea logică și temporală a următoarelor idei principale ale textului, apoi notează pe foaia de concurs doar cifrele corespunzătoare acestora, într-o casetă similară celei de mai jos:

--	--	--	--	--	--	--	--

1. Boo Boo afirmă că are statut de viceamiral.
2. Boo Boo încearcă să urce în barcă.
3. Boo Boo urmărește cu privirea șalupa districtuală.
4. Doamna Snell afirmă că ar putea pierde autobuzul din cauza ceaiului fierbinte.
5. Lionel aruncă în apă legătura de chei.
6. Lionel începe să plângă.
7. Lionel mărturisește scopul plecării sale de acasă.
8. Sandra afirmă că băiețelul a mâncat toți castraveții.

C. (12 puncte: 3 puncte pentru răspunsul corect la fiecare din cerințe)

Răspunde, pe foaia de concurs, formulând enunțuri, la fiecare din următoarele cerințe:

1. Menționează trei trăsături fizice ale lui Boo Boo.
2. Precizează care este slăbiciunea culinară a lui Lionel.
3. Explică, în cel mult 6 rânduri, motivul pentru care Sandra se simte scoasă din minți.
4. În text există următoarea secvență:
„— Marinarii nu plâng niciodată. Numai când vasele se duc la fund. Sau când naufragiază pe plute și n-au altceva să bea decât ...”

Prezintă, în cel mult 6 rânduri, semnificația din context a afirmațiilor doamnei Boo Boo.

D. (10 puncte)

Ai citit afirmația unui blogger care afirmă:

„Am citit povestirea lui Salinger, *Jos, în barcă*, și nu am înțeles rostul tuturor fugilor de acasă ale lui Lionel. Chiar dacă mi s-a părut interesantă, povestirea nu clarifică nimic.”

Redactează un text de cel mult 30 de rânduri care să reprezinte comentariul tău la această afirmație.

SUBIECTUL al II-lea

20 de puncte

Acest medicament este disponibil fără prescripție medicală. Cu toate acestea, este necesar să luați *Coldrex Honey & Lemon*, cu atenție, pentru a obține cele mai bune rezultate.

- Păstrați acest prospect. S-ar putea să fie necesar să-l recitiți.
 - Întrebați farmacistul dacă aveți nevoie de mai multe informații sau sfaturi.
 - Trebuie să vă prezentați la medic dacă simptomele dumneavoastră se înrăutățesc sau nu se îmbunătățesc după 3 zile.
 - Dacă vreuna dintre reacțiile adverse devine gravă sau dacă observați orice reacție adversă nemenționată în acest prospect, vă rugăm să-i spuneți medicului dumneavoastră sau farmacistului.
- [...]

1. CE ESTE COLDREX HONEY & LEMON ȘI PENTRU CE SE UTILIZEAZĂ

Coldrex Honey & Lemon este un tratament pentru răceală și gripă ameliorând: febra, frisoanele, durerea de cap, durerile musculare, congestia nazală, durerea faringiană, sinuzita precum și durerea și hipersecreția nazală acută asociate acestora. Conține trei substanțe active: - paracetamol, care ameliorează durerea și vă scade temperatura atunci când aveți febră; - clorhidrat de fenilefrină, un decongestionant care vă desfundă nasul și sinusurile, ajutându-vă să respirați mai ușor; - vitamina C (acid ascorbic), care ajută la înlocuirea vitaminei C care se poate pierde în stadiile inițiale de răceală și gripă.

2. ÎNAINTE SĂ LUAȚI COLDREX HONEY & LEMON

Nu luați *Coldrex Honey & Lemon*

- dacă sunteți alergic (hipersensibil) la paracetamol, clorhidrat de fenilefrină, vitamina C sau oricare dintre celelalte componente ale *Coldrex Honey & Lemon* (vezi pct. 6),
- dacă aveți tensiune arterială mare
- dacă aveți o tiroidă hiperactivă
- dacă aveți o boală cardiacă
- dacă aveți diabet zaharat

- dacă aveți feocromocitom (o tumoră în apropierea rinichilor)
- dacă aveți glaucom cu unghi închis (tensiune crescută la nivelul ochilor)
- dacă urmați tratament cu antidepressive triciclice sau inhibitori de monoaminooxidază-IMAO (inclusiv o perioadă de 2 săptămâni de la oprirea tratamentului cu aceștia) sau dacă urmați tratament cu beta blocante (vezi pct. Folosirea altor medicamente).
- dacă sunteți în tratament cu alte decongestionante simpatomimetice

Nu se administrează copiilor cu vârsta sub 12 ani. Aveți grijă deosebită când luați *Coldrex Honey & Lemon*. Nu depășiți doza zilnică recomandată. [...]

5. CUM SE PĂSTREAZĂ COLDREX HONEY & LEMON

A nu se lăsa la îndemâna și vederea copiilor.

Nu utilizați *Coldrex Honey & Lemon* după data de expirare înscrisă pe ambalaj, după EXP. Data de expirare se referă la ultima zi a lunii respective.

A se păstra la temperaturi sub 25°C, în ambalajul original.

Medicamentele nu trebuie aruncate pe calea apei menajere sau a reziduurilor menajere.

Întrebați farmacistul cum să eliminați medicamentele care nu vă mai sunt necesare. Aceste măsuri vor ajuta la protejarea mediului.

Extrase din prospectul medicamentului *Coldrex Honey & Lemon*

A. (10 puncte: 2 puncte pentru fiecare răspuns corect)

Formulează, sub formă de enunțuri, răspunsuri la fiecare din următoarele cerințe, raportându-te la textul citat:

1. Menționează două situații în care utilizatorul de *Coldrex Honey & Lemon* trebuie să se prezinte la medic.
2. Precizează o interdicție de utilizare a *Coldrex Honey & Lemon*, care nu este generată de existența unei afecțiuni medicale.
3. Notează o afecțiune psihologică al cărei tratament nu poate fi combinat cu utilizarea *Coldrex Honey & Lemon*.
4. Explică în ce constă specificul fiecăruia dintre primele trei secvențe/paragrafe ale fragmentului citat.
5. Prezintă, în cel mult 6 rânduri, semnificația punctului 5 din prospectul medicamentului *Coldrex Honey & Lemon*.

B. (10 puncte)

Care este opinia ta despre utilizarea unor medicamente fără recomandarea medicului?

Redactează un text de 20 de rânduri în care să-ți motivezi opțiunea.

SUBIECTUL al III-lea 10 puncte (câte 2 puncte pentru cerințele 1-3; 3 puncte pentru cerința 4)

Privește cu atenție imaginile de mai jos, apoi răspunde la următoarele cerințe:

1. Menționează identitatea profesională a uneia dintre cele două persoane care semnează pe bancnota de 200 de lei.
2. Precizează rolul seriei numerice de pe versoul bancnotei.
3. Explică semnificația unui element grafic prezent și pe fața și versoul bancnotei de 200 de lei.
4. Prezintă, în cel mult 10 rânduri, mesajul pe care îl transmite imaginea statuii de pe versoul bancnotei de 200 de lei.

